

úszom az árral csepp szitakötő
csepp sírja kérész magatemető

külön csepp egy csepp kétség félelem
halál és mégis mégis van velem

valami más is van egy kereső
ködmön vas vessző országos eső

valaki más is három is vigyáz
rám pásztor móra tömörkény juhász

minden nagyfejű minden kishitű
léleknek lélek betűnek betű

dolognak bornak minden tenyere
talpa no meg a tizza feneke

debrecen, 1966

SARKADY SÁNDOR

JÖVENDŐNK GYÜMÖLCSFÁI

Tenyerünkől a földre léptek —
Vigyázza útjukat az élet.
Fogja karon őket a
Féltés;
Növő terhükkel
Nehéz a lépés,
Tördöfések a döccenők —
Vékonyka lábuk,
Tömérdek hasuk
Ne gúnyoltassék —
Jövendők gyümölcsfái ők.

Kenyeret, szívet
Felezni készek,
Őket rendelte
Mellénk az élet.
Ők álmodták meg otthonunkat
Almavirágos hegyi úton —
Ők ébredtek fel zokszó nélkül
Albérletben az oldalunkon.
Fiús frizurát
Kontyra cseréltek,
Mellettiük lettek
Modern cselédek;
Mosnak, vasálnak,
Padlót hasálnak —
Valódi meséből: Hamupipőkék.

Lakásukat a Hivatal
Folyton utalja (s folyton másnak),
Nehezen kelnek reggelente,
De kelni kell, munkába járnak.
Gyakor hányástól
Sápadt az arcuk,
Sietnek mégis emelt fővel —
Ujjuk begyével
Váltak a sürgönyt
(Két nyilallás közt)
A rugdalózó jövendővel.

Nem tanakodtak kocsin, tévén
S egyéb jóléti vétón;
Viszik tovább az életet
Emberhez méltón —
Költők, akik az életet
Szívük vérével kell hogy írják,
(De mert az anyjuk is kibírta,
Hiszik, hogy ők is csak kibírják.)

Nehezükre esik a járás —
Kísérje léptüket az áldás.
Bennük a jövő.
Léptük: az idő.
Szemük: sugaras szívük tükre.
Gyönyörű gyermek,
Gyönyörű ének
Szülessen emlékezetükre.

HORGAS BÉLA

KORAI NYÁR

Mártának és Miklósnak.

Tűz a hegyoldal házaiban, hajnali tűz,
nyersvörös az ablakok zománca.
Boldog a nap, a hajnali nap,
hogy arcom itt találja.

Allok hófehér köveken,
zsugorodik, elfogy hosszú árnyam:
alig kapok levegőt
a déli ragyogásban.

Korai nyár...
Ez a világosság még minnek!
A hajnali napot akarom,
régi félelmemet,
ablakok zománcát,
sötét udvart,
ahol szénakazlak púposodnak édig,
s a gyerekkori istállók és ólak fala
tompán fölfehérlik.

Ragyog a nap...
Minden koponya,
minden fűszál,
minden ajtó: — ábra!

Látom:
túléli a világ megaláztatásom,
nem érzi tette szégyenét:
se életemét, se haldíomét.

Lehel István: Halak